

brije trikrat na mesec.

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6** kron; zunaj Avstrije **8** kron. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**

Vstajenja dan.

Vstajenja dan se bliža. Poglejmo, kako si svetovni narodi pripravljajo velikonočne pirhe. —

Neizmerna Rusija zasedla je v Kini „košček“ rodovitne zemlje, ki ima približno velikost cele Evrope. Engleški kramar, nemški „mus“ in francoska „fraternitė“ so si odrezali iz Kitajskega peršuta primeren k s. — Samo Italija, katero je Englež peljal v Kino, se ni upala stopiti na „rumeno zemljo“; to prevzetno kraljestvo ima res povsod smolo. — V Afriki sta si Englež in Francoz v velikem tednu razrezala debelo „torto“, katero mislita v bodočih desetletjih prebavljati; — samo za lačno Italijo ni koticčka. — Tudi Amerikanci pokajo za „veliko noč“ nepokorne filipince, kadeč pridobljene „portorike“ in „kube“.

Tako vidimo, da si svetovne države kupujejo „z lepa ali grda“ velikonočne pršute ali gnjati za svoje nikdar site otroke. —

Kaj pa ti Avstrija! ali si ti ne poiščeš tudi „nove zemlje“. — Revisa, razumem, da ne moreš med svet, ko te domača mrzlica trese. — Ali temu si največ sama kriva.

Poglej samo, kaj delajo tvoji nemški državo vzdržajoči elementi. Ni dovolj, da ne marajo ni Nemci ni Madjari ni Italijani poleg sebe nobenega enopravnega soseda; zdaj so pričeli pruski železarji o belem dnevu loviti ovce, koze, kozličje in kostrune v luteranski hlev. — Kar na deset tisoč je zaznamovanih. Luteranski „svetniki“ kar javno delajo propagando za „nemško vero“. — Avstrija, to ni tebi nevarno, saj so luteranci Nemci in nemški Mihel je prvi „ravs“ na sveta. — Pred Nemci se Avstrija ne trese — ako beže

„proč od Rima“; vse drugo je bilo one dnij, ko je svetovna Podraga hotela v „pravoslavlje“; bali smo se, da se svet podere — da se Avstrija razdere, da jo panslavisti kar v solati požrejo. —

Mi avstrijski Slovani se hočemo še spomniti, kako lahko pruski volfovci beže v luteranski hlev. — Pride čas, ko bomo tudi mi zahtevali, da se v naši cerkvi moli v našem jeziku. — Saj ni šaleš v Metliko.

Torej vstajenja dan pričakuje tudi Slovan; — ali ta „velika no“ nam ni še prinesla zaželjene pirhe kar svedoči tudi ona prepoved, da se letos ne sme več čitati *slovenski pasjon* v velikem tednu. — To je zopet grenko jajce iz Rima. — No, dobroznani starček je o priliki rekel: *Petdeset let že čitam slovenski pasjon tudi letos ga hočem*. Sklepamo: *Mi Slovani se tudi ne bojimo vsakega ter želimo tudi letos praznovati veselim srcem velikonoč; ker smo prav gotovi, da se tudi Slovanom bliža „vstajenja dan“.* —

Iz šole.

Učitelj: „Ivan! popiši mi divjega mrjaseca in domačo svinjo!“

Ivan: „Mrjasec kakor tudi svinja sti nevarne zveri“.

Učitelj: „Če se jo pa zmerno uživa, pa tudi ne škoduje; reci le očetu, kadar zakoljejo največjo, naj se spominjajo tudi rane.“

* * *

Huda vročina.

Preteeni teden je bila v Trstu na „Rudečem trgu“ tolika vročina, da se je nekaj vode iz studenca v mleko raztopilo.

Dramilo rojakom.

Na noge, na noge rojaki!
Glejte že svitel je dan,
Mar bodemo mi nazadnjaki,
Med tem ko na dan gre Slovan?

Na noge le urno vstanite!
Glejte že solnce gor' gré.
Predolgo rojaki že spite
In križem držite roké.

Davno že drugi so vstali
Bratje slovenske krvi,
Se složno na delo podali,
To bratje storite i vi.

Poglejte kak' Nемеc deluje,
Da spravi Slovane bi proč,
Lah se ošabno vzdiguje,
Rid strl slovensko ti moč.

V resnih zdaj časih živimo
Kjer bije brez meča se boj.
Slovenci mar mirno naj spimo
Ko stiska sovražni nas broj?

Ganimo roke za delo!
Bistrimo glavo, srcé!
Bratje, še bode živelo
Naše slovensko imé.

Svitle opašimo meča
Zanja in uma krepost!
Na desno in levo naj seče
Sovraga njihova ostrost.

Za vero, za dom, in cesarja
Življenje mi damo in kri;
Če treba se bitke, viharja
Slovenec nikdar ne boji.

Podgorski.

Pogovor dveh deklet.

Darinka: Kaj mi boš danes povedala novega, vsaj te nisem že dolgo časa videla?

Ljudmila: Oh, veš, *Darinka*, povedati ti imam prav mnogo. Posluži se tu, da se malo odpočiješ od potovanja.

Darinka: Čuj, *Ljudmila*, ali poznaš tisto mogočno Italijanko A. S.?

Ljudmila: O seveda, da jo poznam.

Darinka: Jaz jo tudi poznam; saj je moja rojakinja.

Ljudmila: Pravijo, da je od tam nekje iz Truja doma, to je blizu Postojine.

Darinka: Da, da, prav od tam je doma.

Ljudmila: Torej si gotova, da je Slovenka?

Darinka: To se ve, da je, kakor so vsi drugi Postojnčani.

Ljudmila: Čudno res se mi zdi, da ne zna več slovenski.

Darinka: Ali znala je gotovo pred kakimi petnajstimi leti, ko je krave molzla in prašiče pitala.

Ljudmila: Prav imaš!

Darinka: Saj veš, da jaz se držim gesla „Svoji k svojim“.

Ljudmila: To vem, draga; pa vidiš kakšne so druge naše rojakinje. Ko sem srečala to gosko na ulici in jo lepo po slovenski pozdravila, me zavrne: „ben žorno, mi no ša nente kvel ke diži, kapiši taljan?“

Darinka: Takó ti je odgovorila?

Ljudmila: Tako, tako in še več sem izvedela od nje. Veš, draga moja, povpraševala sem jo, kam da zahaja ob prostih uricah; morda v kako slovensko društvo in vprašala sem jo tudi, kje da se zabavlja.

Darinka: Pa kaj ti je odgovorila? Tvoje vprašanje gotovo jej ni ugajalo.

Ljudmila: A kaj meni mar za to, ako jej ne ugaja?

Darinka: Tudi meni ni ugajal njen odgovor.

Ljudmila: Kaj ti je povedala nadalje?

Darinka: Pogovarjale smo se o zabavah sploh ter mi rekla, da jej je zelo ugajalo na plesu „zalege“

Ljudmila: Ali nikar ne misli, da se je „Brivec“ zmotil, ako je teh par besedij takó dijalektalno izustil, ker ona sama tako slovnisko italijanski govori.

Ljudmila: Ha, ha! torej res smešno tudi za naju, ker smo nje rojakinji.

Darinka: Kaj smešno, smešno ne za naju, ampak za njo.

Ljudmila: Najboljše bode to, da jo izročim „Brivcu“. On ima najboljšo gramatiko v svoji delavnici.

Darinka: Tu si jo zadela, ali ne vem, je-li bode še pravočasno, ker ona ima na sebi spleh že preveč grampe.

Ljudmila: Ne dvomim o tem; samo ne pozabi reči „Brivcu“, da mora vzeti z seboj mnogo mila in dobrih britev, ki stržejo brez vsakega usmiljenja.

Darinka: Dobro, dobro! To ne pozabim.

Ljudmila: Kaj pa, ako bi ona doznala, da si jo izročila „Brivcu“?

Darinka: Ha, ha! Ravno to jaz želim. Mogoče, da se bode vsaj njega bala, ker se ne boji drugih.

Ljudmila: Prav imaš! *Narodno dekle.*

Ribniški rešetar.

z mijih vojaških lajt. (Resnična).

Muj gaspud obrlajtnant E., uneti Slovenc in dobra duša, je biu pršu h „ibungam“ kadar je biu „rezervist“. Ta je biu s

S tem očesom je pogledala prej mojo sliko potem mene. Jaz sem jo v tem opazoval. Bila je že dorasla to je pričal nje polni stas. Roki i nogi je imela majhne, lepo izrezane, kakor je imajo sploh otroci puste. Srednje visokosti, a vže močna, vznešena in naravne a izredne priljudnosti. Čez nekaj se obrne, jaz jo pa motrim roki pod zglavjem križem držeč.

„To si ti risal?“

Prikimam glavo. —

Gledala je sliko, a meni se je pozdevalo, da ima nekaj v mislih. —

„Znaš tudi drugo risati?“

„Kaj hočeš reči“ — „tudi drugo“. —

„No, ljudi“. —

Pozdevalo se mi je, da jo razumem. —

„Gotovo, da znam“. —

„Tudi mene —?“

„Tudi tebe!“ —

Zopet je gledala zdaj sliko, zdaj mene

kompanijo od majsta pou ure oddaljen' vas' „ajukvartiran“ pa je imu ze „purša“ anga trd'ga najmca od tistih k' rad' zgovarjejo nemajst črke a — o.

Gaspud je imu dama „jago v štant“ in njegov „jagr“ m' je po puašt poslov 2 divja zajca in tista je dav sij hišn' gospodin' spravt in zruaču ji je tūd' an par hlač de bua dva knofa pršila.

Zūtraj je pršu gaspud s kompanijo v majstu pa je gaspūde ofcirje povabu ne zajce v kantino ze opovdne k' je vajdu, de buade lačn' z ibunge v majstu prmaširal'. Tu vabihu so gaspudje z vesäljem sprejel'

Pred odhodom je gaspud kantinari neruaču, de bua zajce na „zos“ ze gaspude ofcirje nepravla; in sijm' „purš“ je pa rjeku: Sie Bursch, gehen Sie zu meiner Hausfrau; sie soll die Yaar Hasen geben und übergeben Sie dieselben der Frau Kantinerin dahir in der Kaserne. Polej je pa pataljon h ibungam odmaširou.

Purš je polej pa v kvartir odšu pa je rjeku gaspudin': Bitte, geben Sie mir diese paar Hosen, welche Ihnen der Herr Oberlieutenant übergeben hat. Gaspa je šla v drugo sobo pa je hlače v papir zevila pa mi jih zročila. Purš je podpazd'ho prnjesu „pnkele“ in ga kantinarč' zruaču, polej pa v majstu ned jeruža odšu.

Kantinarca pa naj šla precej pakica „ofnat“ amp'k nož brüs't de bua zajce od'rla, al kuk'r je odprla pakle je pa hlače not'r našla in naj vajdla kaj de b' počjela. Jaku je bla huda k se gaspudje norca ž nje dajlajo, pa si je polej malu premislila in se ji je dozdejvala de mure kakšna pomuata b't, je pa h mesarji poslala po mesu od kozla in v zos nepravla.

Slednič se približa tako, da sem čutil nje dih.

„Risaj mene“ — prosila je. —

Sklonim se malo. —

„Hočem te risati, a kaj dobim za to“.

Gledala je v tla a rami sklonila tako, da sem jo menda razumel, kaj bi hotela.

Jaz se posmejem.

„Ne, česar ti misliš, ne maram“.

Želim drugo plačilo. —

Gledala me je, a me ni razumela.

„Naj bode, otrok moj, jaz te narišem a samo za poljub“. —

Vzravna se po koncu; nje očesi zabliskate, dražestna bila je v nje jezi. —

A kmalu se utolaži in gledala je tužno iz pred sebe. Interesantno bilo je opazovati prehode duševnih čutov v tej silnej naravi.

Naenkrat se mi prav tesno približa.

— „Dobiš poljub, risaj me — a samo en poljub. —

PODLISTEK.

Za en poljub.

Črtica iz ogrske puste — H. R.

Reka Tisa se leno vali sredi ogrske planjave. Na nje zelenem bregu ležal sem ves zamišljen v melanhonično naravo. Risal sem a solnčni žarki utrudili so oko in roke lene od vročine so mi obviselo. Ležal sem in dremal pol v snū pol v zavesti. V tem stanju dozdevalo se mi je, da se je nekdo nagnil nad menoj, a nisem imel toliko moči ne volje, da bi odprl oko. Ne vem, kako da je ta stvar dregnila ob moj veliki solučnik; isti pade name i zbudil sem se. Pred menoj stalo je dekle ogrske puste, lepa stvarica, morda šestnajst let stara, rujave polti. Vrat odpet, rama gola in bosonoga. Lasje ko oglje, ustne ko češnjev elubek i v temnem očesi žarel je solčni plamen v pusti.

Ob pol povodne je pa muj gaspud pr-pālev seboj 10 gosp. ofcirju ne zajce, in prašov kantinarco če so zajc' gotov', ker trūdn' in lačn' smo, pa je bla še toku ranku huda in je rākla: Gaspud! hlač' najs'm še nikol na „zos“ devala, tūd' Vašeh najs'm hotla djat; ampak s'm rajši mladega jagneta napravla. Gaspud je biu nevol'n, ker ga naj ubogala in ona mi je pa hlače pokazala, ktere je purš prnjesu. Gaspudje so vse anu kaštūnčka pojelj' in drug dan so pršl' zajc' prov. Gaspud je ne kvartirji zvajdu, kaj de je purš zgovarjev in polej gasp. ofcirjem povajdov, de je biu vālk smajh in postavu je, de je n'gov purš „ferfluchter deutscher Trottl“.

Brez upanja...

Ko srečna bila sem v naročju Tvojem —
Bridkost usode krute nisem še poznala.
Zamaknjena sem bila v Te
Kot bil bi bitje nadzemeljsko. — — —
Pa kakor grom, ki v času kratkem prileti daljavo
Prišel mi Tvoj ukaz je — naj Te zabim.

Mar bil je to le samo sen krasan?
Ne, ni bil sen, resnica bila je prebridka.
Ljubezen zdaj je moja preč — brez upanja.
Moliti hočem Večnega, da srečo naj rosi na Te!
Saj v sreči Tvojej — jaz tudi srečna boDEM.
A da Te zabim — dragi! — ne zahtevaj tega —
Kar možno ni storiti deklici nesrečni
Ker še Te ljubim! — z Bogom! —

Matilda.

Pogovor dveh staro-kopitnežev.

Juri: „Dober dan!“

Štefe: „Bog daj! kam pa tako naglo?“

Juri: „E doli za „Laz“, ti preklicani krta mi hočejo vso zemljo obrniti. Danes imam ravno čas, morebiti katerega zasačim.“

Vzamem knjigo, ter velim dekletu postaviti se prav v naravni položaj.

Vsaka poteza nje života kazala je posebno gracijo. Nikdar nisem še risal s tako preciznostjo in lahkoto.

„Še tvoje ime mi nisi povedala.“ —

— „Daniela“, odgovori mi kratko.

— „Kako da si prišla sem?“

Zarudela je a ni zinila besede.

— „Stanuješ li tukaj v bližini?“

„Tam“ in kazala je na gručo poslopij, kamor sem bil namenil iskati si prenočišča na večer.

„Je li tam „Čarda“?“

„Seveda“, zasmije se Daniela ter mi kaže vrsto belih zobčev.

„Jaz bi tudi šel nocoj tja, ali bo kaj prostora za me?“ —

„Dovolj“ — na skedenju polnem sena ni še nikoga. —

Štefe: „Pusti žival naj rije, ker ne zna družega in je zato ustvarjena. Saj naš učitelj trdi“, da je ta žival jako koristna ker zemljo rahlja“, kar ma pa jaz ne verjamem. Vsedi se raje na klopico da malo pokramljava“.

Juri: „Se pa vsedem no“. (Prisloni motiko ob zid izvleče pipico, ter jo nabaše) „Lepo vreme imamo, toda meni nič kaj ne ugaja. Stari so pravili, da je bolje videti v sušcu volka na polju, kakor pa meža v srajci. Tako so stari trdili, pa so tudi večkrat uganili če tudi niso znali brati, kakor dan današnji mladi ljudje, ki vedno v bukvah tičé pa nobeden nič ne vé.“

Štefe: „Glej, nekdo prihaja po cesti, držeč v roki zvezek pisem, morda je kak sodnijski sluga“.

Juri: „Sluga, ka..aj? E saj je le sosedov Nace, od pošte prihaja in nese tiste preklicane „cajtenge“. Saj pravim, kam smo prišli; njega dni niso znali ljudje ne brati ne pisati, pa vender so lahko živeli, pa še denar so imeli, dandanes pa vse v dolgovih tiči.“

Štefe: „Moj ranjki oče, Bog jim daj dobro, so rekli, da v naši fari ni nobeden znal brati, kakor gospod fajmošter in pa šolmošter; a kako je bilo takrat na svetu! Nobeden se ni brigal zato, ali je kedo Nemeč ali Slovenec, Lah ali Madjar, kar je kedo znal to je smel govoriti, pa ni bilo tega kavsanja kakor dandanes, kaj naj bi kedo bil. Meni je pa vse eno, sem Slovenec ali pa Nemeč, da imam le jesti in piti in pa še nekaj za tobak pa sem zadovoljen“.

Juri: „Jaz sem tadi tvojih mislij Kar v glavo mi ne gre, čemu se dandanes svet tako meša. Jaz pravim, da je to vse od tega, ker so ljudje preveč učeni; vsak hoče biti gospod in vedeti več kakor drugi. Zato pra-

Posmehnila je veselja, ko ji vročim obris nje podobe če tudi ne povsem dovršen. — „Zdaj pa moje plačilo“. —

Že sem je objel okolu pasa, a zmuznila mi je izpod rok ko jegulja, in bežé: „na večer“ se vidimo — saj sem krčmarjeva hči“.

Daniela je zginila. —

Bilo je že mračno, ko sem stopil v čardo. Pred vrati je stal krčmar, močne postave, rujavih lasi in brade. —

Podá mi prijazno roko, ter mi kaže pivnico odkoder je odmevala godba in ples. Vstopim, pa se postavim v kot. Daniela je plesala z črnookim drznim fantom v čardi. Plesala je z vso navdušenostjo vročekrvnega dekleta južnih dežel. Oko je bliskalo, prsa so se dvigala, vsa kri je vrela v nji. S takim vznosom nisem videl še nikogar plesati. —

Po končanej godbi sem šel ven na prosto. Pred hišo se je valila Tisa tiho šum-

vim, da je bilo nekđaj bolje, ko ni bilo tega Bukev nisi dobil v celi fari toliko, kakor jih je sedaj pri eni hiši; posebno tistih šmoharskih se je že tako navleklo da ne vejo kam ž njim; pa še vedno silijo, da bi dajali goldinarje za nje. Jaz ga že ne dam“.

Štefe: „Jaz tudi ne; ga rajši zapijem, mi bode več zadel kakor pa tisti papir. Ali pa misliš, da je vse res kar pišejo netri? kaj še. Posebno v „cajtengih“ ali, kakor nekateri po novem pravijo, v časopisih je vse izmišljene, samo da denar dobišo.“

Juri: Nekateri trdijo, da se svet suče, pa bi skoro djal, da je res, čeravno ne morem tega verjeti, koliko se je že obrnilo in zasukalo kar že jaz pomnim. Pa še sedaj ni miru. Vsaki dan je kaj na novo, in vedno kaj izmišljijo. Če bo šle vedno tako naprej res ne vem, kam še pridemo.“

Štefe: „Jaz pravim, da nič prida. Včasih sem slišal praviti od starih mož, da bodo ob koncu sveta ljudje silno učeni in prebrisani. Dandanes je že res tako. Jaz pa pravim, da človek tudi lahko živi čeravno brati ne zna, zakaj so pa nekđaj živeli ko niso znali“.

Juri: „Naj novotarije kakor hočejo kar, bodo skuhalo to bodo jedli. Jaz pa pravim: Stara vera, staro vino in pa stare šege so še najboljše. Bodi danes dovolj moram iti kamor sem se namenil; pa drugikrat več. Zdrav bodi!“

„Brivec kaj praviš na to? Kaj ne, da sta možiceljna preveč kosmata, ko bi jih ti dobil v roke, bi jih gotovo dobro obril. A povem ti, da se nshaja pri nas še več tacih junakov starega kroja ki vedno trobijo v stari rog in udrihajo po svojih starih kopitih. Pridi da jih obrijemo. pod. vis. Kalom.“

Novokopitnež iz Starevasi.

ljaje. Na bregu so rastle košati kostanji, a skozi vejevje pošiljala je luna svoje blede žarke.

Ko tako zrem v vodo, dotakne me nekdo rami. Obrnivši se zagledam Danielo, še vso potno in zasopeno od plesa. Bila je res čarobna.

„Hočem plačati mojo sliko od davi, a samo, da me nihče ne vidi, posebno Julaj ne“.

„Ali je Julaj tvoj dragi?“

Prikima pa mi pomoli rudeče ustnice.

„Slika je bila gotovo zanj.“ —

„Seveda, za drugega bi od mene nihče ne dobil tako plačilo“.

Objamem jo za pas. —

„Hitro, hitro, drugače zna priti Julaj.“

Nagnivši se, položim svoje ustne na nje polodprta usta. V tem trenutku me zgrabi trda pest za tilnik in v močnem sunku sem zletel v reko. —

Tvoja slika.

S cvetjem sliko sem okrasil,
V svilni žamet eló odél;
Z delom sem te kratkočasil — —
Alj poljubljaj jo vesel.

Saj mi slika tvoja mala,
V sreč strinja božji dar; —
Če bi žalost me navdala;
Iščem v njej — tolažbe žar.

Ni na svetu ga zaklada,
Da zamenjal bi ga ž njo.
Slika ta — ker moja nada
Je, — saj ljubim jo zvesto.

I. Z. D.....b

Praktičen naravoslovec.

Stari Srákar v žganjariji pri „Bokalu“:
„Slavna gospoda, povem vam odkrito-
srčno, da je to „salamensko“ žganje hujše
kot samo živo srebro; kajti kadar ga spu-
ščamo v želoдец, nam „spak“ sili v glavo!“

I. Z. D.....b.

Mica: Pa živiš Ti srečno z Tvojim možem?
Jera: Gotovo! To se razume samo ob sebi!
Naj le poskusi, da ne bi živela žujim
srečno!

A. Jaz ne verujem v hudiča!

B. Kaj ne veruješ? Če ni hudiča, kdo pa
pride po tvojo staro!

±

— Kako ti je ime, fante?

— Miha!

— Pa tvojemu očetu?

— Nimam ga!

— Pa tvoji materi?

— Nimam je!

— Kako si pa prišel na svet?

— Kaj hočete, moja teta je imela smolo!

Kmalu sem se ohladil in zlezal na suho.
Šel sem mimo pivnice, kakor mokri maček,
a ravno sem hotel na skedenj, ko me zopet
ona koščena pest prime za ramo — bil je
Julaj.

— „Jaz bi ti tudi rad zahvalil, ker si
mi drago tako narisal“.

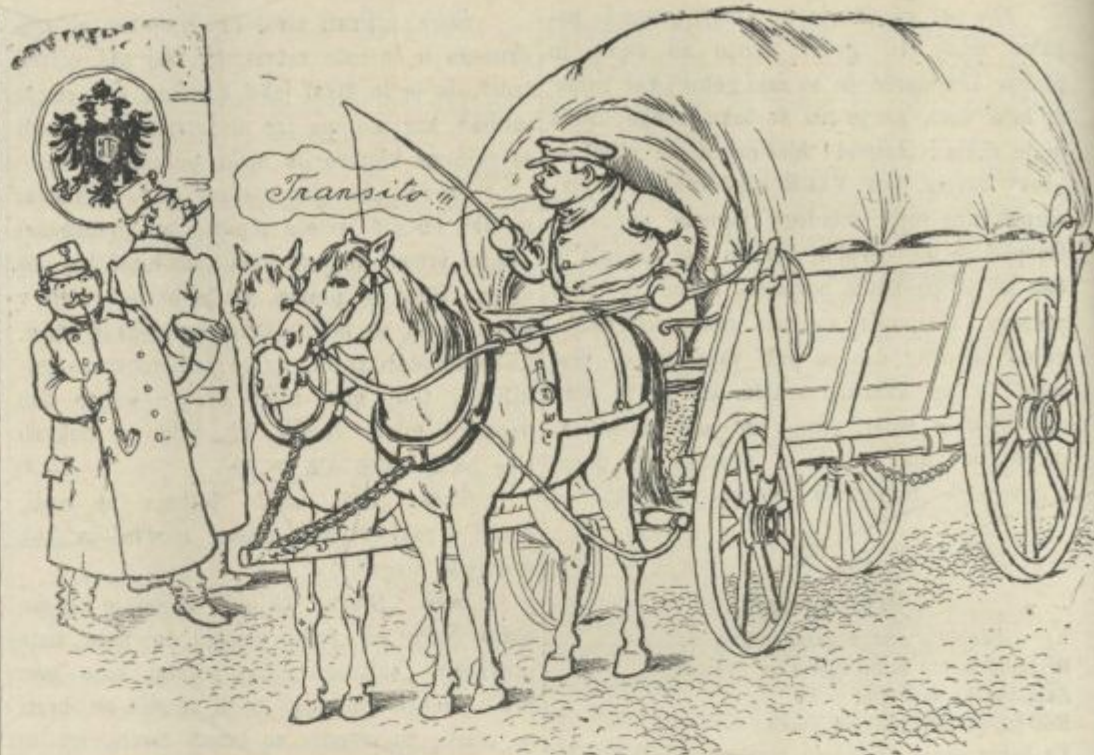
Olahnem se. Ker sem ti to storil „Julaj“
si me za plačilo pognal v Tiso; pa ko ne
bi znal plavati. — Na to ni mislil dečko.

Začuden me pogleda ter si prime za
glavo.

„Za takrat ni bilo hudo naj bode —
potrkal sem fantu po rami.“

Drugo jutro jo urno pobere. Daniela
me je pozdravila skozi okno. —

Za en poljub nisem nikdar več pozneje
slikal nobenega dekleta.

Straža: Hej Matevž kam z vozom!

Matevž: Na Kranjsko!

Straža: Kaj peljete dobrega?

Matevž: Velikonočno barantijo, drobiž po ceni.

Straža: Za naše konsumno društvo v Trnovem. Peljete tudi vino?

Matevž: Kedo pije več vino; zdaj komandira na Kranjskem tirolski petijot, —
in italijanska brodlja, — še to dobimo vse „transito.“

Pogovor v vojaški sobi.

A: Kaj meniš, ako bi mi prekoračili našo
mejo in bi se zasvetile te-le puške onkraj
avstrijskih kolov, bi-li bežali polentariji
proti Veroni?!

B: Joj! Polento bi pustili kar v kotlih in
sardone na vrvciah, samo da bi odnesli
svoje drago kožo napojeno z „vroče-
mrzlo“ krvjo.

A: Mogoče bi kateri med potjo od strahu
zmrznil, kakor kurjač na amerianski
ladiji pred Kotorom!

B: Pa še nekaj; ako bi bilo to po leti,
obletavale bi tudi muhe njih hlače!

A: Kaj muhe, ako so italijani sama sladkost,
kakor pravi naš „governo“ v Trstu,
potem čebelam ni potreba obirati aj-
dovega cvetja, napasle bi se na letčih
italijanih.

B: Ha, ha, Ti si jo zadel; samo dvomim,
da bi se čebelam tako dopadla njih
„kul-tura“, da bi jo obirale.

Kec.

**

Narednik: (proti razvodniku) Vi gefreiter!
Vaša Marička se je pritožila, da jo ho-
čete zapustiti!

Razvodnik: Sem jo že zapustil, g. feldwebel.

Narednik: Falot zapeljivi, zakaj pa!?

Razvodnik: E, zakaj; zato, ker mi neče
dajati več denarja, — sedanja Urška je
pa v tem obziru bolj vsmiljena.

Narednik: No, v tej stroki pa niste tak
osel, kakor v vojaški:

2/6

Javna dražba v Krepelah.

— Dreja, kaj trepetiš ondi v mrazu. Pojdimo
k Viktorji šivilji.

— Prav praviš, Henrik, tam pri „špargertu“
se bomo dobro greti.

— Ali veš, Dreja, kaj bode drugi teden.

— Kaj?

— Dražba bode naše težke ponočne službe.

— A tako, saj res kmalu bode leto, odkar
nosimo vrče našim dekletom od Krepelj
do Dola.

— Vidiš zato, da bi se naše mlekarice ne
spozabile, bodem pisal „Brivcu“ naj
razpiše javno dražbo za prihodnje leto,
ki bode drugi teden pri Viktoriji —

Fantje, le hitro na dražbo

Našim dekletom v tolažbo,

Vsak fant, ki dekletu ima

Pomaga jej nesti vrč ali pa dva

Kaj pa dobimo?

V plačilo one nam mleko,

Mi njim poljube in vino.

Kosmetiči.

2/6

LEP FANT.

Pogrešale v Trstu b' ga „Eve“ kaj ne?
 Enacega fanta ga tud' ne dobè,
 Čeprav bi iskal ga ostali ves svet,
 Edini je v Trstu, ki ljubi naš cvet!
 Kaj briga to njega, kaj mislimo mi,
 Jalòva ta „stvarca“ vsaj njemu se zdi!
 Enake lepote med fanti tud' ni,
 Le iščite „Eve“ saj imate oči!
 Enkrat, jaz pa mislim nastane še boj;
 Pa čudno to ni ne, „Ev“ ima cel roj.
 Fantava rad večkrat in poje glasno,
 A pred „gospodinjò“ to skriva skrbno.
 No to bi vam prav rad povedal še vmes:
 Tu imamo njega pri „faku“ za-res!

Na raportu.

Stotnik: Vi pretepač, sinoči ste se že zopet pretepal v tistej zakotnej krčmi! Zakaj? odgovorite!

Infanterist: Ne, gospod stotnik, ich melde gehorsamst, da sem se samo branil.

Stotnik: Ha, samo branil; — kako, da ste pa dve osebi močno ranil? Opravičite se hitro, drugače...

Infanterist: Zato, gospod stotnik, ker me niso pustili iz krčme, in ura se je bližala deveti.

Stotnik: Niso iz krčme pustili? E, navihaneč, gotovo niste hoteli plačati, kar ste zapili, kaj?

Infanterist: Ako pa nisem imel denarja pri sebi, gospod stotnik.

Stotnik: Kako ste prišli naposled iz krčme, so Vas vrgli ven ka-li? strahopetec nič-vredni!

Infanterist: Ne, gospod stotnik, ko sem začel z bajonetom kresati navzoče po grbah, so me še prosili da naj odidem — brez plačati seveda. —

Stotnik: Ali ne veš ti „barufant“, da vojak mora dajati lep izgled civilistom, ti pa delaš take škandale, jaz ti bom že pomagal!

Infanterist: Res, gospod stotnik, ali jaz kot vojak, dajam mojim tovarišem-vojakom — mesto civilistom — lep izgled — kako se da brez plačila piti! (Vsi navzoči se smejejo).

Stotnik: (Komaj smeh zadržujoč) Rapport abtretten!

Kevc.

Sodnik (obtožencu): „Odgovarjajte bolj hitro, tudi drugi so še tu, ki hočejo biti obsojeni!“

Katra: Danes je že velika sobota pa še se nisi premislil ali naj zakoljem petelina ali kokoš za veliko noč.

On: Ako ubiješ petelina bi udova kokoš žalovala — zaviješ vrat kokoši bi se petelin od žalosti obesil. Veš kaj Katra, bodiva usmiljena, zakolji oba.

Ni sama...

Adam ljubi krasno dekle
 Ter zahaja pridno k nji.
 Ko pa enkrat jo je prosil:
 Rezka zlata, odpri mi!
 „Ni mogoče“, pravi ona,
 „Ker sem zdaj v negliže“.
 Nič za to, oh Rezka zlata,
 Saj sem sam, saj ljubim te!
 „Ah ne morem“, pravi ona,
 „Mal' potrpi, prosim te,
 Za pol ure pridi k meni.
 Nisem namreč — sama še!...“

Stk.

DOPISI.

Na Kazarsko naj bi prišel, ker tamošnja občina ima „strašno veliko kosmatinov in kosmatink“. Poslednje samo da vidijo hlače pa že bežijo pred njimi, o tem bi znali povedati najbolje gospodje žandarji, kadar so na „patrolah“. Posebno tisti kunštni „kvan-taš“, ki je prečital že vso slovensko literaturo vredno „dva krajcarja“, bi morda lahko odprl večerno šolo kazarskim dečvam; prvi se upišeti Alojzija in Marija.

Divača. (Kdor hoče se ženiti, mora prej v Kurjovas iti. — št...). Pišem Vam nekaj, kar je sicer res, čeravno ni ne proza ne poezija, torej: mešanca. Čujte! Fantje vsi vkup hitite, zvedli boste še kaj novega. Kdor hoče se ženiti, mora se dvem ženam prikupiti. Dobi, verujte meni, gotovo dobro ženo; samo oko njegovo mora biti slepo. Gospodinja in nje podružnica dekle lepo uče: roba, srajce, „kitle“ s traki zarobiti. Ako na to gledate, fantje, merda dobite še dobro nevesto. Ne

bo prestara, ne bo premlada, ne revna in tud' ne preveč bogata.

Še eno bi vam rada zatrobila: da človek lahko se opehari tam, kjer blago je boljše kup kakor so denarji. Kar se pa tiče kosila in večerje še najbolje vam tekne tam, kjer ni slišati jezika, kadar roka pomika polno žlico v usta.

„Brivec“ pa tudi dobro ve, da kdor drugim jamo koplje, samo v vanjo pade.

Dobroznana.

Iz Dobrove pri Vel. Kamnu. Dragi

„Brivec“, veš li kaj hočeta Dušič in „Periča“ France zdaj, ko sta obrita od Tvoje nensmiljene britve? Ha, ha oprati se hočeta! Toda v tistej vodi je ostalo polno dlak, in bolj ko se umivata več dlak se njima prijemlje po jezičkih, ki vedno preveč ven štrlijo. Torej ljubljeni moj „Brivček“, vsedi se na svoj „bicikl“ ter še enkrat pridirjaj do mene, kjer vem, da zdaj „jamški puščavnik“ nima čas, te pa jaz popeljem na „kšeft“. Prinesi pa seboj najbolj tumpaste britve, pa nič „žajfe“, bova kar suhe strgala, naj jih na hudirje vleče. Brila pa jih bova pa čisto po novem „taktu“; jaz bom s kleščami za nos držal, Ti jih boš pa od daleč smical, kajti Tvoje „fletne“ roke je škoda, da bi se dotaknila takih „začikancev“.

To še prav za prav ne vem, koliko jih bova strgala; brez izjeme pač vse, kateri so si jezike brusili za tiste sveče, ko jih je občinski odbor pred dvanajstimi leti kupil za spremljenje vrlega narodnjaka, župana g. Ant. Kozoleta. Brez usmiljenja bova strgala tiste „kašojedce“, ki celó vinarja niso plačali, kakor namreč: France, Robek in več takih sedmohlačih kočarjev, ki so si zato svoje strupene jezike brusili.

Konečno še pa vprašam dragi Matevžče, te-li strašno „zekserji“ tiščijo, kjer si sa izrazil, da boste za neko pisarijo „zeksarje“ zlagali. Ako ti kaj pametnejšega v „butico“ ne pride, bodeš se še moral pobahat, kakor si se nekaj, ko si „židu“ vino prodal: Aha, ko bi nemško ne znal bi vina ne bil prodal. Zdaj se pa le vprašajte kedo Vas je obril.

Roršušter.

Iz Bodislavec od Male nedelje. Dragi Brivec, vem da znaš briti prav izvrstno, in nimaš samo britve, pač pa tudi razno drugo potrebno orodje. Toraj si zopet povabljen v faro. Ker nam slednjič nisi utegnil vseh kosmatincev obriti. Zdaj ti izročam dve kosmatinki, ki sti kaj potrebni tvojega mojsterskega dela. Prva stvarjena je prav kakor za post, zato dobiš ta dopis v postnem času.

Druga je nekoliko debelejša, pa vender ne tako, da bi smeli reči, da bo za „špeh“. Nalezli sti se pa obe neko hudo ustno bolezen, ki se jej jezičavost pravi.

Dragi Brivec, da boš znal kakšno orodje potrebuješ ti hočem tukaj naznaniti: prinesi krtačo iz srke, močne klešče in staro srpačo, britve ne bodeš potreboval.

Ker prva kosmatinka je bila pred malo časom obrita od fantov s hudo papriko katera jo je bila do dobra osmodila. Pri drugi ti pa bode srpača dobro služila. Drugo delo ti bo zavlada več preglavice, ko bodeš obril treba ti še tudi krtačiti, da nam zapustiš snažni obe. Kaj še sedaj? Sedaj imaš še eno delo, namreč jezike pipati, da ne padete zopet v stare grehe. Ako zadnjega ne dovršiš ti bo vse drugo zastoj. Toraj si proščen, da prideš in opraviš prav po mojstersko.

Samgabom.

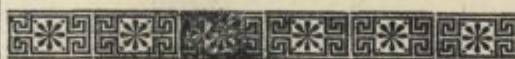
Iz Kapel pri Brežicah. Dragi Brivec Ti potuješ skoraj po vseh slovenskih krajih briješ in strgaš neusmiljeno po tistih bradah kateri si tvojo britev zaslužijo. Samo našo Kapeljsko faro, ki leži na prijetnem hribcu, ravno za Hrvatskoj mejo, ki jo obdajajo lepi če ravno večkrat pod vodo ležeči senožeti še žal nisi obiškali. Pa to ti ne smem v poštev vzeti, ker ti je dosedaj še ta kraj čisto neznan bil, torej sem ti svežega napisal.

Tukaj ti izročim prav robato bradatega brkolina. Ta čudni človek je sedel tri leta na visokem stolu, ki mu je silno ugajal. Uradoval pa kakor se razume po svojih mnogobrojnih (šribarjih) samo v tistem svetovnem in blaženem pruskem jeziku. Kakor predrzní vrabec čivkal je prav ošabno na tem prijetnem stolčku zraven občinske blagajne,

tako dokler je dobila nevarno sušico. Katere je še le na novo nastopivši župan narodne mož zapazil. To ti je bila takšna sušica, da še sedaj ni ozdravljena. Torej te prosim pridi in prinesi seboj najboljše orodje kar ga premoreš ter strgaj prav neusmiljeno brez vsacega mila tako dolgo dokler ne ozdravi tiste občutne bolezni.

OGLASI.

Edino pravi

Paglianov sirup

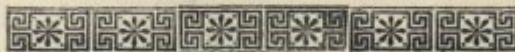
kri očiščajoč.

Ne jeden tolikih posnemalcev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrdke v Florenciji, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelka, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položnju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatljica mora imeti od fabrike depositiran pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzma. ku.

Vs' drugi pečati so ponarejeni.

Novak Miha

trgovec

TRST — ulica S. Caterina št. 9. — TRST
(Nad 30 stara firma)

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. — Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetje, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

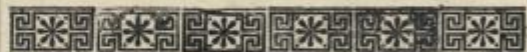
Cena olju je od 28 nvč, do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemale, Jamaica, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

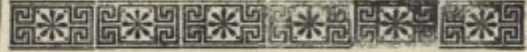
Novak Miha.

Opomin Brivčevim naročnikom.

Z mesecem aprilom pričnemo briti one naročnike, kateri so nam še na dolgu od zadnjih dveh let. Brivca ne usilujemo nikomu, kdor ga prejema je dolžan tudi poravnati naročnino. Torej se razumemo.

Upravništvo.

TRŽAŠKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

registrovana zadruga z omejenim poroštvom,

edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne uloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

➔ Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelji. ➔

Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teko obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 for.	17.663.75	leta 1895	"	88.044.52
	"	1893	"	1896	125.448.27
	"	1894	"	1897	164.907.79
	"		"	1898	261.524.45

Skupni promet od 1892—1898 gld 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6 prej kakor pri drugih hranilnicah.

Pri moj tvrdki

Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo

stroji vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi iz kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobroto vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta šte. 5.

Mat. Živic, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrdka prevzame tudi izvrševanje istih del. 5—10

Dve sv. Ivanki.

„Kaj maraste Marika, ke jemaste tašne fajš šolne z brunela“. — „Ja, sej jih imaste tudi vi lahko — beššte čedol h Pepetu Krašovcu tam najdeste takšne ku česte. Dobite na zbiro: z brunela, se svetlim pontalom, se žametam spret. Tudi ima rumene škarpete visoke za zvezat in tudi za otroke, černe ali kukar se zbereste“. — Ma či je ta betega?“ — Kaj ne znaste, saj hodijo vsi naši manderjarski, moški in ženske dol. Dobite ga tam pri cerkvi sv. Petra le prašajte po Pepetu Krašovcu, vsi vam ga pokažejo.

Jožef Stantič
čevljar v Rosariu.

Franjo Fojkar, posestnik
v Stari Loki pri Škofji Loki št.
19. (Gorenjsko)

Prodaja na drobno in debelo najbolj fino naravno sadjevo žganje, dober okusen brinjevec kuhan iz najboljših brinjevih jagod. Pijača je zdrava in krepilna za moške želodce. Oddaje prekupovalcem in družinam po najnižji ceni. Obilo naročbe prosí gornji.

„PRI KRONI“

v ulici Geppa št. 10.

Podpisana naznanja, da je prevzela imenovano gostilno ter se priporoča slavnemu občinstvu. Toči izvrstno pivo, vino istrsko, dalmatinsko in belo. — Kuhinja je vedno preskrbljena z svežimi jedmi. Za mnogobrojni obisk priporoča se udana **Ana Čepirlo.**

Prodajalnica pri sv. Ivanu

št. 336

ima veliko zalogo vsakovrstnih kolonijalnih jestvin kakor: kavo, riž, olje, kis in razne moke in močnata jedila. Drži v zalogi razna manufakturne tkanine za oblačila. — Cene primerne.

Tobakarna. —

Za obilen obisk se priporočuje:

Ana ud. Gašperčič
trgovka.

Domača krojačnica

ulica S. Maurizio št. II, II. nadst.

Podpisani javi slav. občinstvu, da kroji obleke in perilo za gospode po najnovejšem kroju in za vse letne čase po jako primerni ceni. Delo solidno. Na povabilo pride tudi na dom jemati mero in naročila. Priporočuje se Tržaškim in zunanjim Slovincem udani

Josip Vičič
krojaški mojster.

Domača gostilna.

Podpisani vabi svoje rojake in druge Slovence

v svojo gostilno, v ulici Madonnina št. 29

Poleg gostilne jo tudi vrt za igro na kroglo.

Točil bode dobra vina, vipavska in istrska, kraški teran ter
KOSLERJEVO PIVO.

Rojaki stanujoči pri sv. Jakobu in drugi gostje dobe v moji gostilni vedno dobro, čedno in točno postržbo.

Tudi za prigrizek je priskrbljeno. — Priporočuje za obili obisk.

Spoštovanjem **Martin Marc** gostilničar.

O priliki Velikonočnih praznikov

dobijo se v prodajalnici

D. I. ZADNIK

Trst — ulica S. Giovanni šte. 6 — Trst

vsakovrstni ovratniki, ovratnice, zapestnice, moške srajce, nogovice in različno drugo blago. Slovenci, Slovenke, vse dobite po jako nizki ceni. Ne zamudite prilike, priskrbite si kaj za Velikonočne praznike v domači prodajalnici.

Za obilen obisk se priporoča

D. I. ZADNIK

EDINO PRAVI PAGLIANOV SIRUP ki čisti kri.

OPOMIN v interesu lastnega zdravja.

Pravi Pagliano sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po prof. Girolamo Pagliano iz Florencije (ne od Ernesta ali drugih Pagliano. Ernest Pagliano iz Napolja skuša drznostjo slepariti občinstvo, češ, da je njega sirup pravi. Ali to ni res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrda Girolamo Pagliano v Florencij, ponudi 10 tisoč lir vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozorjamo Vas na edino tvrdo Girolamo Pagliano v Florencij Via Pandolfini 18. Vsaka steklenica ali škatlica nosi položeno marko: — na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrdo Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) Zdaj ste razumeli.

Usojam si slavnemu občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone,
delikatese, sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v oмотih po 5 kg. od-
dajam po pošti, one od 30 kg. naprej
pa po železnici s povzjetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsa-
komur, posebno p. n. gg. krčmarjem,
družinam in onim, ki rabijo za dom
različne jestvine ali želé o raznih pri-
likah nabaviti si specialitete, katerih
se na deželi ne dobi, ali pa le zelo
drago, n. pr. morske ribe in rake,
sveže sadje, fino olje, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati
dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljem radovoljno in
brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben
cenik in zamorem dajati blago po tako
nizkih kupih, da se ne bojim konku-
rence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsa-
kojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Domača slovenska gostilna Fran Valetič

v ulici Solitario št. 12.
toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko in okoličansko vino.

Daja se tudi vino na debelo krčmar-
jem in družinam po znižani ceni. —
Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebnim.

Postrežba točna. Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča
udani Fran Valetič, krčmar.

Prodajalnica jestvin VEKOSLAV PEČENKO

Ulica Commerciale št. 11.

Naše slovenske gospodinje, hišne in
druge, katere stanujejo v okolici moje pro-
dajalnice naznanjam, da se v moji zalogi
dobé vse potrebne jestvine za katero si
bodi družino:

kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka
sveče, frank itd.,

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo
blago.

Kedor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča udani

2-2 **Vekoslav Pečenko, trgovec.**

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerki)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu
občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih
cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe.
Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za
mitvaške potrebe, voščene sveče itd. vse
po zmerni ceni. — Naročila za deželo
izvršuje točno in solidno. Priporoča slav.
občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Rusko-slovenski slovar

sestavil Hostnik, izdala

GORIŠKA TISKARNA A. GABERŠČEK
v Gorici.

Stane samo **3 krone**

Slovenska mladina, ki želiš čitati
ruske duševne velikane v izvorniku,
in si tako nasrkati slovanskega duha,
segaj pr dno po ruski slovnici, ka-
tera obsega slovnico-slovarček in
berilo.

V „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček
V GORICI

izšel je ravnokar

BEN-HUR

sloveči roman iz časih Kristusovih

Cena mu je: 1.20, po pošti glid 1.30,

Naročila je pošiljati naravnost na tiskarno.

Svoji k svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občin-
stvu svojo bogato založeno pekarijo-proda-
jalnico. — Postreže se vsaki čas s svežim
kruhom po navadnih cenah; prodajalcem,
krčmarjem, gostilničarjem in odjemalcem na
debelo ustreže točno s primernim odbitkom.
Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Razun
kruha, dobi se v prodajalnici vs-h vrst moke
— domače pečivo — razne sladkarije in
pristno domače maslo. — Sprejema v peko
domači kruh, gibanice in kar kdo želi; vse
po nizkih cenah. Pekarija je v ulici Stadion
št. 20, odprta je od 5. ure zjutraj do 10.
zvečer. — Priporoča se posebno našim slo-
venskim materam in njih hčerkam, da ga
pogosto obišejo.

udani **Jakob Perhave,**
lastnik.

Slovenska gostilna „PRI PETELINU“ v Trstu

sprejme v svoje prostore vsakega lačnega in utruje-
nega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bode
zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON YODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega
piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkom.
Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zaju-
terkom, kosilom, večerjo na željo gosta.

Da bolje ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa
trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z
mehkimi in čednimi posteljami, katere oddajam svo-
jim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno, zdravo in ceno. Popotnik, ko prideš v
Trst, ozri se na krasno tablo:

„PRI PETELINU“
Ulica Ghega šte. 7.

